

lachen. . . . Waar kon ze nu wel zijn, vuile Zulma van aan den bosch-kant? Maar zij lag daar half over hem, en haar kleeren vol aarde aan haar lijf geschoten, twee drooge blaëren in haar stoffig vlas-haar, hare twee handen aan weërskanten van zijn warm hoofd, en die rood waren als vleesch. Zij rook in hare rokken naar pek en natten boschgrond en de beulingen van wilde konijntjes. En dat rees in Nand zijnen neus, dat hij moest zeggen: „Gij kunt wel rieken dat gij het zijt! kleine slonse!”

Maar hij moest het niet zeggen. Want zij rechte zich, en hij zag de volle klaarte van haar gelaat en de klaarte rondom haar gelaat, dat oolijk was; en zij lachte weer gelijk een kalkoen, en zij antwoordde al:

— „Ah, daar is geen perikelen van, Nand, dat gij het niet zoudt kunnen gerieken! Ben ik uwe Neus niet, dan? Ja, Nand-jongen, uwe Neus, dat ben ik. Ah! wij hebben vieze dingen gedaan in ons leven! En gij kunt gij niet zeggen dat wij geen plezier hebben gehad!”

Zij lachte nog eens, maar stiller en gelijk van binnen. Ze zei: „’t Is al begonnen, Nand, van als gij eene kleine broek-vol-billen waart”. Nand moest nu gelijk ook ’nen keer lachen. — „’t Is waar”, dacht hij, „’t is waar”. Al wist hij niet goed, wát waar was. Maar hij luisterde met welgevallen naar die zotte Zulma die vertelde:

— „Gij weet het nog wel: ’t is begonnen in het honde-kot. Gij waart gij zeker nog geen drie jaar oud. De hond had jongskens, en gij hebt dat eens willen zien. De hond was weg met uw vader, aale voeren in een vat, onder een zijpenden dweil. Gij zijt in het kot gekropen, en gij weet nog hoe het daar rook, heet en reeuwsch als van opgestapelde ossen-huiden in de schuur van groote boeren, en zuur ook als van oude melk. Dat wist gij toen nog niet, maar gij rookt het, en nú weet gij het. Gij zaagt de honde-jongens niet liggen; maar gij zat in dat warm en donker kot, op ’t korte, stofferige stroo van de teef, en dat walmig geurde. Gij vondt het daar

goed, en gij hebt u een beetje neêrgelegd. Toen is daar in het hok eene woeling gekomen, en er is iets dat u week bij uw neus heeft gegrepen, en er aan begonnen zuigen is. ’t Waren de jonge hondjes. Gij zijt bang geworden; gij zijt naar buiten gekropen. De hondjes al sleepend op hunnen buik, zijn u gevolgd. Aan den ingang van het kot zijn zij blijven liggen, op den vetten flank, de oogen toe, de mondjes naar lucht snappend. — Gij weet gij ook nog, uit den tijd dat gij klein waart, van den geur van ’t heete brood, als gij bij uw moeder mocht zitten in ’t oven-buur; en van de appelen op de vout-kamer, waar gij niet aan kunt omdat zij op de kas liggen; en van den geweldigen adem van uw vader, die pruimde, als hij u ’s Zondags, na een borrel of twee, om de lolle een baartje zette met zijn rasperigen kin.

„Van als gij naar school gingt, weet gij nog het haar van den meester. Hij had een wit pap-smoel, maar den Zondag deed hij pommade aan zijn haar. Hij leidde de kinderen naar de Hoog-mis. In de kerk zat gij naast hem. Gij zaagt zijn haar, dat blonk. Het rook gelijk naar rooskens en naar azijn. — Gij riekt nog de wasch-tobbe van Fientje van den secretaris, als de meester u de boodschap deed doen dat hij daar ’s avonds zou komen kaarten. Op ’t kerk-hof was er een hoekske; ’t was de tijd van uw Eerste-Communie; ’t is in dat hoekske dat gij altijd kwaamt met uw makkers, om te fezelen en te konkelfoezen; er groeide daar een dichte foefeling van paarde-bloemen, die ’s avonds stonken als kattenpisse.

„En, weet gij het nog, Nand? We hebben wij samen onze Eerste-Communie gedaan. Ge zat gij altijd naar mij te kijken onder de leering, alsof gij kwaad waart op mij. Gij hebt eens op mijn rokken geslagen met uwen kloef. De pastoor rook naar snuif en de kerk naar koele karnemelk en naar kaarsen. — Toen hebben wij in geen vier jaar elkander nog gezien. Maar op een avond hebben wij elkander ontmoet aan den bosch-kant. Wij zijn er in gegaan. Het bosch rook naar terpe-